“Ga het gesprek aan met de Corona-critici”

3 mei 2024

“Rehabiliteer de critici van de maatregelen!” Dat schrijft Bastian Barucker in het ‘Open Source Initiatief’ van de Berlijnse krant Berliner Zeitung. Hier zijn volledige artikel.

Bron bericht: Berliner Zeitung / Bastian Barucker

Onder toepassing van Creative-Commons-Lizenz (CC BY-NC-ND 4.0) geeft hier EZAZ het bericht integraal weer. Beeldmateriaal en met * gemarkeerde kopjes zijn van EZAZ.

Foto: Coronademonstratie Berlijn, september 2020 (EZAZ)

Verlangen naar herwaardering

Coronatijdperk*

Van de Ethische Raad, die zich uitsprak voor discriminatie van niet-gevaccineerden met 2G en voor verplichte vaccinatie, tot de pro-vaccinatie minister van Economische Zaken Robert Habeck, de komiek Christoph Sieber en het lid van de Linkse Partij Gregor Gysi, er is momenteel een verlangen naar een herwaardering van het coronavirus tijdperk. Zelfs de federale minister van Volksgezondheid Karl Lauterbach, die een "bijwerkingvrije" mRNA-vaccinatie promootte, heeft het over herwaardering en transparantie. In de middernachttips op 3sat toont de komiek Christoph Sieber zelfs de zo belangrijke statistieken over het gebruik van bedden op de intensive care (Divi), die al vier jaar bekend zijn in de kringen van critici van de maatregelen, waaruit blijkt dat er op geen enkel moment sprake was van een speciale bezetting van intensive care-afdelingen in het hele land. De mogelijke overbelasting van het gezondheidszorgsysteem door coronavirusinfecties was echter de reden voor de maatregelen.

Zweden blijft referentie voor de aanpak*

Dankzij de bijna volledig maatregelloze Zweedse aanpak, die uitsluitend gebaseerd is op vrijwillige aanbevelingen, kunnen we nu met enige zekerheid zeggen dat het uitblijven van IC-overbezetting in Duitsland niets te maken had met de verplichte maatregelen. Er was ook geen uitzonderlijk gebruik van intensive care units in Zweden, maar er waren wel regionale overbelastingen, die in Zweden al jaren voorkomen. In tegenstelling tot Duitsland heeft Zweden een lager oversterftecijfer. De beroemde Deense medische onderzoeker Peter Christian Gøtzsche becommentarieerde het speciale pad van de Scandinaviërs als volgt: "Het is geen wonder dat de media zwijgen over de gegevens die aantonen dat het open maatschappij beleid van Zweden was wat de rest van de wereld had moeten doen." De niet-farmaceutische maatregelen waren, zoals sommigen sinds maart 2020 hebben aangekondigd, grotendeels medisch ineffectief, maar sociaal extreem en misschien onomkeerbaar schadelijk op vele niveaus.

IC-afdelingen werden niet overlopen*

Tijdens de coronapandemie werd iedereen die naar de Divi-grafiek verwees een "zweerder" genoemd, die beledigd en sociaal uitgestoten mocht worden door

politici en de media – inclusief sommige van de hierboven genoemde geïnteresseerden in verlichting. Desondanks gingen miljoenen mensen uit het centrum van de samenleving vanaf het allereerste begin de straat op. Zij vonden de moed om, ver van de mainstream en over het algemeen veroordeeld als "corona-ontkenners", hun standpunt te handhaven en erop te wijzen dat het pandemiebeleid buitenproportioneel, overreikend en in wezen totalitair was en weinig of niets te maken had met solidariteit en de bescherming van kwetsbare groepen.

Nu alles voorbij is en er bijna geen risico meer is om gestigmatiseerd, ontslagen of op de brandstapel in de media te belanden, roepen de grootste voorstanders van de maatregelen plotseling om een herwaardering.

Als deze eis serieus bedoeld is, moeten we onmiddellijk de dialoog zoeken met alle kritische stemmen die onlangs werden afgeschilderd als "scheldkanonnades". Een echte herwaardering vereist de rehabilitatie van degenen die de maatregelen bekritiseerden. Want wat was hun zorg?

Demonstrerende artsen in Berlijn september 2020. (Foto: EZAZ).

Plotseling roepen de luidste voorstanders van de maatregelen om een herwaardering

Destijds, toen de goden van de viruscontrole nog werden aanbeden, was hun belangrijkste zorg kinderen te beschermen tegen maatregelen die schadelijk waren voor hun welzijn en medisch gezien zinloos.

In die tijd, toen mensen zonder masker op posters de middelvinger kregen, ging het erom ouderen te beschermen tegen isolement, verloedering en dood door eenzaamheid.

Toen de niet-gevaccineerden werden gemarginaliseerd, uitgemaakt voor pestkoppen en tot zondebok werden gemaakt van een enorme leugen over de effectiviteit van vaccins, ging het erom de invloed van de farmaceutische industrie en publiek-private samenwerkingsverbanden op de politiek en de media zichtbaar te maken en te voorkomen.

In die tijd, toen andersdenkenden werden verstoten en “nazi’s” werden genoemd, ging het velen om het aan de kaak stellen van totalitaire inspanningen en het wijzen op de onverenigbaarheid van de coronavirusmaatregelen met de basiswet, d.w.z. het recht van het individu op verdediging tegen de staat.

In die tijd, toen bijeenkomsten in de open lucht moesten worden gehouden met ondoeltreffende maskers en aanvankelijk zelfs helemaal werden verboden, en toen het mensen werd verboden om op straat te staan met de basiswet in de hand, zou het de tijd zijn geweest om op te staan of op een andere manier actief te worden!

Demonstratie tegen de Coronamaatregelen in Berlijn, september 2020. (EZAZ)

Iedereen was begrijpelijk bang

Maar – en dat is het verraderlijke – de voorstanders van de maatregelen waren ook begrijpelijk bang, existentieel bang. Angst voor dood door verstikking, zoals gepropageerd door de media. Angst dat familie en vrienden of zijzelf zouden lijden als gevolg van ziekte. Angst om deel uit te maken van die groep vieze kinderen die door de media en politici wordt gedefinieerd als een niet-ondersteunende, anti-wetenschappelijke minderheid en die in verband wordt gebracht met het vermeende streven om “de staat te deligitimiseren” door middel van nieuwe grondwettelijke beschermingscriteria. Ze waren bang om de baan te verliezen waarmee ze in hun levensonderhoud konden voorzien omdat ze, als medescheppers van het sociale klimaat, precies wisten wat dissidenten en andersdenkenden te wachten stond: sociale marginalisatie – het verlies om erbij te horen.

De critici van de maatregelen hadden zeker ook existentiële angsten voor een

verdeelde samenleving, het verlies van vrijheid en basisrechten, evenals angst voor een staat die regeerde door middel van nooddecreten en blijkbaar een voorkeur had voor een soort “hygiëneregel”.

Angst zaaien, als een van de oudste machtsinstrumenten in de geschiedenis van de beschaving, heeft opnieuw zijn functie vervuld en “het gewenste schokeffect bereikt” bij de bevolking, volgens een strategiedocument van het Federale Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Het is jammer dat critici en voorstanders van de maatregelen voor het grootste deel nooit bij elkaar zijn gekomen om elkaar over hun angsten te vertellen en uit te zoeken hoe ze deze situatie samen en op een manier die gericht was op het algemeen belang hadden kunnen aanpakken! Twee petities met in totaal 110.000 handtekeningen, waarin werd opgeroepen tot een speciaal ARD-programma met critici en voorstanders van de maatregelen in de herfst van 2020, werden ook afgewezen.

Velen zwegen destijds of deden om begrijpelijke redenen mee. Sommigen waren zelfs hoofdrolspelers in het pandemiebeleid en zijn daarom medeverantwoordelijk voor de gebeurtenissen van de afgelopen vier jaar. Nu willen ze een herbeoordeling – en vergeten ze de mensen te noemen die vanaf het begin hebben gewezen op alle duidelijke tekortkomingen van het pandemiebeleid en de (on)wetenschappelijke rechtvaardiging ervan, waaronder internationaal zeer gerespecteerde artsen en wetenschappers van Amerikaanse topuniversiteiten.

Minister van gezondheidszorg Karl Lauterbach. (Videofragment)

Excuses en gezamenlijke debatten

Bij het verwerken van het verleden hoort echter ook de vraag hoe het maatschappelijk en wetenschappelijk discours überhaupt zo vergiftigd en ingeperkt kon worden. De (onmenselijke) behandeling van de houders van minderheidsstandpunten, die de regering en regeringsadviseurs bekritiseerden, was een van de doorslaggevende factoren die de nu aan te pakken ellende überhaupt mogelijk maakte. Om herhaling te voorkomen moet deze dynamiek worden begrepen en samen met de slachtoffers worden aangepakt.

Daarom is het nu tijd om publiekelijk excuses aan te bieden aan degenen die kritiek hadden op de maatregelen, de vele slachtoffers, met name kinderen en jongeren, en de vele moedige deskundigen die vertrouwden op hun expertise en trouw bleven aan hun opvatting van wetenschappelijk bewijs, maar die verbaal werden bestempeld als “fair game” als critici van het pandemiebeleid. Het is tijd om deze mensen uit te nodigen op openbare forums, symposia en rondetafelconferenties om eindelijk hun perspectief in het maatschappelijk debat te integreren.

De Ethische Raad, de Linkse Partij, Karl Lauterbach, Robert Habeck en Christoph Sieber, die zoveel instellingen, politici, artiesten en omroepen vertegenwoordigen, zouden hun oproepen tot verduidelijking kunnen opvolgen met actie en eindelijk een open en respectvolle uitwisseling van ideeën en meningen over het coronavirus kunnen bevorderen.

Demonstratie tegen de Coronamaatregelen in Berlijn, september 2020. (EZAZ)

Discussie met respect voor andersmans mening*

Ze zouden ook – en onmiddellijk – hun eigen corona-specifieke verklaringen van de afgelopen vier jaar onder de loep kunnen nemen, ze kunnen vergelijken met de verklaringen van de critici van de maatregelen en een conclusie kunnen trekken, waarbij ze waarschijnlijk zouden moeten erkennen dat veel van wat de mensen op straat en de gestigmatiseerde wetenschappers te zeggen hadden bijna woord voor woord terug te vinden is in de zwaar geredigeerde Covid-19 crisis personeelsprotocollen van het Robert Koch Instituut.

Inhoudelijk en structureel kan de reactie op het coronavirus niet in de eerste plaats worden georganiseerd door de mensen die bijna vier jaar hebben gezwegen of meegedaan. Bovenal moet het een platform geven aan die mensen die in een zeer vroeg stadium waarschuwden tegen een buitenproportioneel pandemiebeleid.

In het beste geval is het uiteindelijk mogelijk om alle relevante stemmen aan één tafel te krijgen om met respect voor elkaars mening te discussiëren, d.w.z. zonder anderen persoonlijk aan te vallen of te devalueren. We zullen dit vermogen nodig hebben, ongeacht de kwestie, als we op een vrije en democratische manier willen samenleven.

Bastian Barucker, geboren in 1983, is opgeleid als wildernispedagoog en heeft ook lesgegeven aan verschillende universiteiten. Hij werkt al vier jaar als freelance journalist en publicist vanwege de pandemie van het coronavirus. Zijn boek "Auf Spurensuche nach Natürlichkeit" werd in de zomer van 2022 gepubliceerd door Massel Verlag.

Dit is een bijdrage die werd ingediend als onderdeel van ons Open Source initiatief. Met Open Source geeft de Berlijnse uitgeverij freelance auteurs en geïnteresseerden de kans om teksten aan te bieden met relevante inhoud en professionele kwaliteitsnormen. Geselecteerde bijdragen worden gepubliceerd en gehonoreerd.